

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΑ ΒΟΡΕΙΑ.
- ΕΛΛΑΔΑ
- ΙΣΡΑΗΛ
- Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗ ΜΕΤΑΠΟΙΗΣΗ
- Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΑΧΘΟΦΟΡΩΝ
- ΟΙ Τ/Κ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ—ΡΕΠΟΡΤΑΖ
- ΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΤΗΣ ΕΔΕΚ

Στις προσπάθειες για Συνεργασία της Δεξιάς ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙ Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΜΕ ΕΝΟΤΗΤΑ

Ενότητα της δεξιάς ενάντια στην αριστερά, συσπείρωση ενάντια στο εργατικό κίνημα. Αυτό είναι το μήνυμα των συναντήσεων των ηγετών των δυο δεξιών κομμάτων που στόχο έχουν το μοίρασμα της εξουσίας ανάμεσα στο Συναγερμο και το ΔΗΚΟ. Μπροστα σ' αυτή την προοπτική της πόλωσης οι ηγεσίες των αριστερών κομμάτων στέκουν ανίσχυρες να αντιδράσουν. Εχοντας εγκαταλείψει την ταξική ανάλυση και το σοσιαλιστικό πρόγραμμα δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν την κατάσταση ούτε να δώσουν διέξοδο στο εργατικό κίνημα. Η μοναδική απάντηση είναι η ενότητα των αριστερών κομμάτων για διεκδίκηση της εξουσίας. Αυτή είναι η κατεύθυνση στην οποία οι πιο αγνοί ταξικοί αγωνιστές μέσα στο εργατικό κίνημα πρέπει να αγωνιστούν για να στρέψουν τα αριστερά κόμματα.

Ανεξάρτητα από τ' αποτελέσματα των συναντήσεων Κυπριανού-Κληρίδη η Κυπριακή κοινωνία έχει μπει για καλά στο δρόμο της πόλωσης. Το πιο σημαντικό δείγμα αυτής της πορείας είναι η κατάρρευση της ιδέας της εθνικής ενότητας στη συνείδηση των μαζών που εμφανίζεται ιδιαίτερα έντονα μετά τη διάλυση της συνεργασίας ΔΗΚΟ-ΑΚΕΛ. Για πρώτη φορά στην ιστορία των τελευταίων δεκαετιών η ηγεσία του εργατικού κινήματος δεν μπορεί να υποδείξει έστω και ένα τμήμα της αστικής τάξης το οποίο να μπορεί να χαρακτηρίσει «προοδευτικό» ή «πατριωτικό», για να μπορεί να δικαιολογήσει την πολιτική της διαταξικής συνεργασίας.

Σήμερα τα καλέσματα για «εθνική ενότητα» και για «αρραγές εσωτερικό μέτωπο» αποτελούν τους απόηχους μιας περασμένης εποχής. Η ίδια η πραγματικότητα αποδεικνύει ποσο ξεπερασμένα είναι. Όμως η ηγεσία και της ΕΔΕΚ και του ΑΚΕΛ επιμένουν σ' αυτές τις λανθασμένες και ξεπερασμένες θέσεις.

ΤΑ ΚΙΝΗΤΡΑ ΤΟΥ ΔΗΣΥ

Οι συναντήσεις Κυπριανού-Κληρίδη και τα παζαρέματα για μοίρασμα εξουσίας σημαδεύουν μια στροφή στην πολιτική του ΔΗΣΥ που μέχρι χτες παρουσίαζε τον Κυπριανού σαν εντελώς ανίκανο. Αυτή η στροφή είναι αποτέλεσμα της κατανόησης από μέρος της Συναγερμικής ηγεσίας ότι δεν είναι εύκολο πράγμα η πτώση του Κυπριανού (απλά γιατί η αδυναμία του ΔΗΣΥ και του ΑΚΕΛ να συνεργαστούν επιτρέπει στον Κυπριανού να επιπλέει) κι ότι ακόμα κι αν έπεφτε ο Κυπριανού, ο ΔΗΣΥ δεν μπορούσε να είναι καθόλου σίγουρος ότι θα έπαινε την προεδρία, ενώ οι πιθανότητες να ξαναεπιστρέψει στην Προεδρία, ο Κυπριανού θα ήταν πολύ μεγάλες από τη στιγμή που τον υποστήριζε

Συνέχεια στη σελ. 11

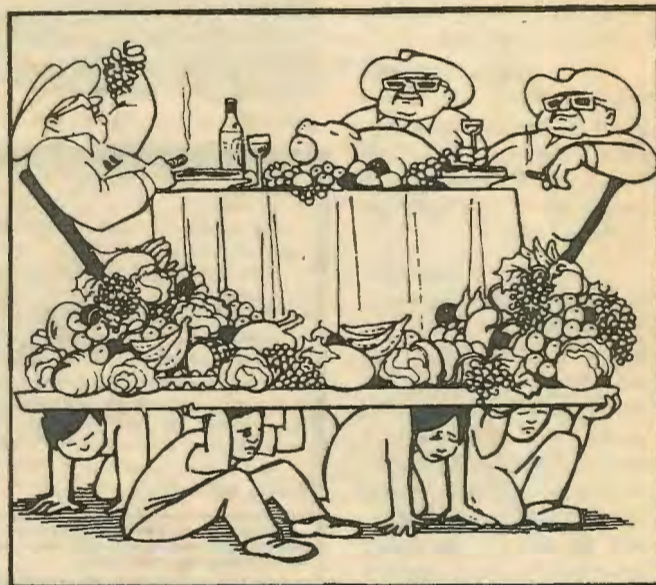
ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΙΜΑΡΙΘΜΟ

Σε νέα συντονισμένη επίθεση ενάντια στους εργαζομένους έχει μπει ξανά την τελευταία περίοδο όλος ο εργοδοτικός μηχανισμός. Κυβέρνηση, ΚΕΒΕ, ΟΕΒ, αστικός τύπος, όλοι τους συντονισμένα με νέες ανακοινώσεις - εισηγήσεις τους προσπαθούν να βάλουν χέρι στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων με κύριες αιχμές το τιμαριθμικό, παγοποιήσεις μισθών και πρόσθετες φορολογίες.

Οι εκπρόσωποι των αστών έχουν σαν κύριο στόχο τους το ξεπέραςμα ή απάμβλυνση των προβλημάτων που αντιμετωπίζει η οικονομία και το σύστημα τους μέσα από το κτύπημα του μισθού και βιοτικού επιπέδου του μεροκαματιάρη και κάθε εργαζόμενου.

Τα μέτρα που είδαμε να εισηγείται για να παρθούν στο υπουργικό συμβούλιο ο υπουργός οικονομικών στα μέσα του Μάη - μέτρα που επικροτήθηκαν και προπαγανδίστηκαν από όλο τον αστικό κόσμο - είναι:

1. Εισαγωγή του φόρου προστιθέμενης αξίας (VAT)
2. Παγοποίηση για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων
3. Μείωση των επιτοκίων και επιχορηγήσεων.
4. Τροποποίηση

του τρόπου υπολογισμού του τιμαριθμικού επιδόματος κλπ.

Αυτά τα μέτρα στοχεύουν απ' ευθείας και κύρια το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων με τη δικαιολο-

για ότι αυξήθηκαν σημαντικά τα κόστος των προϊόντων και το δημοσιονομικό έλλειμμα.

Την πρώτη επίθεση εκ μέρους του υπουργού οικονομικών ακολουθούν αυτές του ΚΕΒΕ και ΟΕΒ που αυτή τη φορά προχωρούν ένα βήμα πέρα από προηγούμενες θέσεις τους όπου ενώ παλιά ζητούσαν απλά τροποποίηση του τιμαριθμικού σήμερα απειλούν ότι θα προχωρήσουν μονομερώς στη μη καταβολή του λέγοντας ότι αδυνατούν να πληρώσουν τη νέα τιμαριθμική αύξηση (5%).

Το εργατικό κίνημα με καθοδήγηση από τις ηγεσίες του θα πρέπει να αντιδράσει άμεσα και δυναμικά για να αποκρούσει τις νέες προσπάθειες των αστών προβάλλοντας παράλληλα ένα πρόγραμμα δράσης που θα αποκρούει μελλοντικές τέτοιες επιθέσεις και θα βγάζει και την οικονομία από την κρίση και αδιέξοδο στα οποία οδηγείται.

Οι εργαζόμενοι δεν φταίνε σε τίποτα για τη σημερινή κατάσταση και με κανένα τρόπο δεν πρέπει να συμβεί ξανά αυτό που έγινε μετά το 74 με τις περικοπές

Συνέχεια στη σελ. 3

Όχι στην επιστράτευση των απεργών της ΑΗΚ

Η απαράδεκτη απόφαση της Κυβέρνησης να χρησιμοποιήσει την επιστράτευση για να εμποδίσει το δικαίωμα της απεργίας δεν πρέπει να περάσει απαρατήρητη από το εργατικό κίνημα, αλλά είναι μια ακόμα ένδειξη για την ανάγκη περισσότερης προετοιμασίας του κινήματος.

Με το διάταγμα της εναντίον της ΕΔΑΗΚ η κυβέρνηση ανοίγει ένα επικίνδυνο δρόμο ενάντια σ' ολόκληρη την εργατική τάξη. Γιατί αν αφο το διάταγμα της επιστράτευσης περάσει σήμερα ανώδυνα πάνω στη ΕΔΑΗΚ, θα αποτελεί ένα σοβαρό προηγούμενο για να ξαναχρησιμοποιηθεί σε οποιαδήποτε απεργία θεωρήσει η κυβέρνηση ότι επηρεάζει σημαντικό τομέα.

Και ποιος άραγε δεν είναι σημαντικός τομέας; Ο τομέας των ημικρατικών - CYTA-PIK-Αερογραμμές-τα λιμάνια-η βιομηχανία-ο τουρισμός;

Όποτε θελήσει δηλ. η Κυβέρνηση θα μπορεί να εφαρμόζει αυτά τα μέτρα, που μόνο σε δικτατορικά

καθεστώτα τα συναντούμε.

Η επιστράτευση ακόμα, πρέπει να προβληματίσει ξανά και ξανά τις ηγεσίες των συνδικάτων και κυρίως της ΠΕΟ, γιατί δεν είναι άμοιροι ευθυνών.

Η πολιτική της ΠΕΟ απέναντι στους ψηλόμισθους είναι αψή που παραχωρεί το δικαίωμα και την άνεση στη Κυβέρνηση να εφαρμόζει τέτοια μέτρα.

Αν ήξερε η κυβέρνηση ότι δεν θα αντιμετώπιζε μόνο την ομάδα των μηχανολόγων της ΕΔΑΗΚ (26 άτομα) αλλά θα είχε να αντιμετωπίσει ολόκληρη την εργατική τάξη γι' αυτή την ενέργεια δεν θα τολμούσε να το εφαρμόσει.

Όταν όμως το μαζικότερο συντεχνιακό κίνημα τάζεται καθαρά ενάντια στη απεργία, είναι έτσι που ανοίγει το δρόμο στη κυβέρνηση να εφαρμόζει τα αντιδραστικά της μέτρα.

Η επιστράτευση είναι μια προειδοποίηση, για το

Συνέχεια στη σελ. 5

Η νέα επίθεση της δεξιάς στην εσωκομματική διαμάχη ΓΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΝΕΩΣΗ ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Η ηγετική κλίκα της δεξιάς πτέρυγας της ΕΔΕΚ (Δ. Θεοδώρου, Α. Φρυδάς, Ρ. Πρέντζας, Τ. Χ' Δημητρίου κ.ά.) φαίνεται να βγαίνει νικήτρια για μια ακόμα φορά στην εσωκομματική διαμάχη που εξελίσσεται εδώ και αρκετούς μήνες (βλ. φύλλο αρ. 149) μέσα στο κόμμα.

Αυτή τη νίκη τη χάρισε στη δεξιά από τη μια η προσωπική παρέμβαση του Βάσου Λυσσαρίδη κι από την άλλη η άρνηση της ηγεσίας των «ανανεωτικών» αριστερών να μεταφέρουν τη σύγκρουση στη βάση του κόμματος, παραγνωρίζοντας την πικρή, πεντάχρονη τουλάχιστον, εμπειρία από τους διωγμούς της Αριστερής Πτέρυγας.

Έτσι παρα το γεγονός ότι η ομάδα των «ανανεωτικών» κέρδισε μετά από δουλειά ομαδοποίησης (αφραξιονιστική) την πλειοψηφία της 15μελους επαρχιακής Επιτροπής Λευκωσίας στην πρόσφατη συνδιάσκεψη, άφησαν τον Πρόεδρο του κόμματος Β. Λυσσαρίδη να διορίσει(!) άλλα 15 άτομα δίνοντας πίσω το πάνω χέρι και την «εξουσία» στην ηγετική κλίκα των δεξιών του κόμματος (Σύμφωνα με πληροφορίες από κύκλους των «ανανεωτικών»).

Αυτή η εξέλιξη επισκίασε την επίθεση ενάντια στο Δ. Θεοδώρου και τις καταγγελίες εναντίον του στην Κεντρική Επιτροπή για «ανάρμοστη συμπεριφορά και δράση του».

Πριν από την παρέμβαση Λυσσαρίδη οι «ανανεωτικοί» άφησαν να διαρρεύσει πως ο Β. Λυσσαρίδης είναι μαζί τους κι ότι θα διώξει την «τετρανδρία» ή τουλάχιστον τους Θεοδώρου - Φρυδά - Πρέντζα. Χαρακτηριστικά αναφέρονταν σε δηλώσεις του ίδιου του Λυσσαρίδη σύμφωνα με τις οποίες διαβεβαίωνε πως αρκετά προβλήματα του έχουν δημιουργήσει οι δεξιοί, ότι έδωξαν τα «καλύτερα παιδιά» από το κόμμα χάνοντας έτσι 6% των ψήφων του, ότι τώρα είναι καιρός να φύγουν οι ίδιοι κ.ά.

Δεν μπορούμε να ξεχάσουμε αν η ηγεσία των «ανανεωτικών» πίστεψε πραγματικά όλες αυτές τις διαβεβαιώσεις και γι' αυτό περιόρισε τη διαμάχη σε ψηλά ηγετικά επίπεδα. Αυτό είναι πολύ δύσκολο να το πιστέψει κανένας. Οι ηγέτες των «ανανεωτικών» δεν είναι πρωτάρηδες.

Είδαν από κοντά τον Β. Λυσσαρίδη να καταπατά καταστατικά δημοκρατικές διαδικασίες, διακηρύξεις κι υποσχέσεις στους αριστερούς του κόμματος δεκάδες φορές-στηρίζοντας στο τέλος-τέλος πάντα τη δεξιά γραφειοκρατία. Αυτό έκαμε στο 3ο Συνέδριο του 79, αυτό έκαμε στην επαρχιακή Πάφου το 80, στη Συνδιάσκεψη της Λεμεσου το 81 και κάθε φορά που γίνονταν εκλογές για τον Επαρχιακό Γραμματέα της Λάρνακας (επιβάλλοντας πάντα έτσι θελικά τον Κρ. Γεωργιάδη παρα τις διαμαρτυρίες της βάσης).

Οι ηγέτες των «ανανεωτικών» δεν έχουν καμμία δικαιολογία για την αδρά-

νεια τους απέναντι στα γνήσια αριστερά μέλη του κόμματος που πίστεψαν και βασίστηκαν σ' αυτούς για μια πραγματική ανανέωση μέσα στο κόμμα που αναζητούν την επιστροφή στις αγωνιστικές παραδόσεις και σοσιαλιστικές θέσεις της ΕΔΕΚ που αναμένουν το διώξιμο των σαθρών δεξιών ηγετικών στοιχείων που έχουν οδηγήσει για 10 χρόνια τώρα το κόμμα από τη μια δεξιά στροφή στην επόμενη, από την μια ήττα στην άλλη.

Αντίθετα με τις ελπίδες των υποστηρικτών τους οι «ανανεωτικοί» άφησαν την πρωτοβουλία στο Δώρο Θε-

ώρου να διοχετεύει ανενόχλητη όλες τις λεπτομέρειες της σύγκρουσης μέσα στην ακροδεξιά «Αλήθεια». Τους άφησαν να μιλούν για ενημέρωση της βάσης - αυτούς που περιφρόνησαν τη βάση, αυτούς που κάθε ενημέρωση - ακόμα κι εσωτερική - την έβλεπαν σαν «φραξιονισμό» «Μαοϊσμό» «Τροτσκισμό».

Στην πραγματικότητα αν δεν υπήρχε η καθημερινή τροφοδότηση της «Αλήθειας» από πράχτορες της δεξιάς πτέρυγας, τα μέλη της ΕΔΕΚ δεν θα μάθαιναν ίσως ποτέ για την σύγκρουση των «ανανεωτικών» με τη δεξιά πτέρυγα.

Αντι να απαντήσουν στο Δώρο Θεοδώρου και να μεταφέρουν - όπως ζήτησε εκ του ασφαλούς - τη συζήτηση στη βάση προτίμησαν να σιωπήσουν. Το ηγετικό στέλεχος μάλιστα των «ανανεωτικών» Ντίνος Μιχαήλ προτίμησε (σύμφωνα με πληροφορίες από «ανανεωτικούς» κύκλους) να αποχωρήσει από την κεντρική επιτροπή «για να μη διασπαστεί το κόμμα!»

Μια τέτια στάση δεν μπορεί παρα να απογοητεύσει την αριστερή βάση του

(που επεδίωκε η ηγεσία) δεν μπορεί να περάσει εύκολα μέσα στον εδελίτες μετα τις διαπραγματεύσεις ΔΗΣΥ-ΔΗΚΟ, σήμερα που η ηγεσία των ΑΚΕΛ βρίσκεται σε τρομερά αδιέξοδα αρνούμενη να προβάλλει την αριστερή διέξοδο στην πολιτική κρίση σήμερα που η αστική τάξη συσπειρώνεται για να χτυπήσει τους εργαζόμενους το εργατικό κίνημα ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΤΗΝ ΕΔΕΚ.

τάξη. Σ' αυτόν τον αγώνα η Σοσιαλιστική Έκφραση και η Αριστερή Πτέρυγα θα συνεχίσει να αφιερώνει όλες της δυνάμεις.
Δώρος Μιχαήλ

ΠΟΡΕΙΑ ΕΔΕΚ

Πρόεδρο Σ.Κ. ΕΔΕΚ
Δρα Βάσο Λυσσαρίδη.
Σύντροφε Πρόεδρε.

Η φετινή αντικατοχική πορεία του κόμματος συμπίπτει με μια νέα καμπή στις Κυπριακές εξελίξεις καθώς προετοιμάζονται νέα παζάρια ανάμεσα στον Κυπριανό και τον Ντενκας, καθώς εμφανίζονται τάσεις συσπείρωσης της δεξιάς ενάντια στο εργατικό κίνημα και τα λαϊκά στρώματα και καθώς η κυπριακή κοινωνία έχει μπει για καλά στο δρόμο της πόλωσης.

Μέσα στις συνθήκες όπως διαμορφώνονται ο ρόλος του Κόμματος γίνεται κρίσιμος. Η ΕΔΕΚ μπορεί στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος να δώσει τη διέξοδο στις λαϊκές μάζες.

Η αντικατοχική πορεία από τον Πύργο, σύντροφοι υποστηρικτές της σοσιαλιστικής έκφρασης έγιναν αντικείμενα επίθεσης από ηγετικά στελέχη του κόμματος και διώχθηκαν βίαια από την πορεία. Τέτοια, απαράδεκτα και ξένα προς οτιδήποτε σοσιαλιστικό, περιστατικά εκθέτουν το κόμμα στη συνείδηση του λαού και δίνουν όπλα στους εχθρούς του.

Η σοσιαλιστική έκφραση ζητά το δικαίωμα συμμετοχής στην πορεία για φίλους και υποστηρικτές της.

Στην περσινή πορεία από τον Πύργο, σύντροφοι υποστηρικτές της σοσιαλιστικής έκφρασης έγιναν αντικείμενα επίθεσης από ηγετικά στελέχη του κόμματος και διώχθηκαν βίαια από την πορεία. Τέτοια, απαράδεκτα και ξένα προς οτιδήποτε σοσιαλιστικό, περιστατικά εκθέτουν το κόμμα στη συνείδηση του λαού και δίνουν όπλα στους εχθρούς του.

Για να αποφευχθούν φέτος παρόμοια επεισόδια ζητούμε να μας πείτε αν επίσημα το Κόμμα θεωρεί την παρουσία μας στην πορεία ανεπιθύμητη.

Συντροφικά,
Η Συνταχτική Επιτροπή
2, Ιουλίου, 1985.
Κοινοποίηση: Κεντρικούς Επιτρόπους Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Αντιπροσωπεία μας επισκέφθηκε το πολιτικό γραφείο του Β. Λυσσαρίδη για να παραδώσει την επιστολή και να συζητήσει την συμμετοχή μας στην πορεία, την Πέμπτη 4.7.85. Ο Β.Λ. δεν μπόρεσε να δει την αντιπροσωπεία αλλά δέχτηκε την επιστολή.

Μέχρι τις 11.7.85, μέρα που ξεκίνησε η πορεία δεν υπήρξε απάντηση στην επιστολή μας οπότε αντιπροσωπεία μας ξαναπροσπάθησε να συναντήσει το Βάσο Λυσσαρίδη.

Το αίτημα μας αγνοήθηκε εντελώς. Ο Β.Λ. απόφυγε να δεχτεί αντιπροσωπεία μας και ν' απαντήσει. Αντι αυτού, ένα μέλος της Κ.Ε. του κόμματος πήρε τηλεφώνω στα γραφεία για να μας πει να μην πάμε στην πορεία γιατί είμαστε ανεπιθύμητοι. Αρνήθηκε να μας πει το όνομα του.

Δuo μέρες προηγουμένως, άλλο μέλος της Κ.Ε. είχε πάρει τηλεφώνω, μετά που παράλαβε την επιστολή κοινοποίησης, και με απειλές και βρισιές προειδοποίησε να μην πάει κανένας υποστηρικτής της Σ.Ε. στην πορεία. Ούτε αυτός δέχτηκε να αφήσει τ' όνομα του.

Είναι γι' αυτό που θεωρώ ότι το ζήτημα παύει να είναι σοβαρό. Έστω που δε επιτρέπεται πλέον να μείνει μυστικό των στελεχών.
Δεν επιτρέπεται ακόμα να εκχωρούμε την «πληροφόρηση» των μελών μας σ' «Αλήθεια» του Κουλέζου.
Έχουμε υποχρέωση να αποσταθούμε στη βάση. Τα μέλη του Κόμματος θα πρέπει να ενημερωθούν και να αποφασίσουν. Γιατί όπως άφηναν τα πράγματα μόνο η κοινοτική βάση μπορεί να περιφρουρήσει και να σώσει την ανθρωπότητα, τη δημοκρατία, την εθνική φυσιογνωμία του Κόμματος.
Κι αυτό πρέπει να γίνει το ταχύτερο προτού είναι αργά.
Οι δύσκολοι καιροί που περνά η εθνική μας υπόθεση δεν μπορεί να είναι δικαιολογία απουσίας των ευθυνών μας. Γιατί οι καιροί όσο πάνε θα γίνουν δυσκολότεροι. Και μόνο ένα κόμμα με υγιείς και ατολόγη ενότητα μπορεί να ανταποκριθεί στο κάλεσμα των ιστορικών στιγμών.
Ας θεραπεύσουμε λοιπόν το Κόμμα μας προτού είναι αργά.
Μάρτιος 1985 Δώρος Θεοδώρου

«Ας θεραπεύσουμε λοιπόν το κόμμα μας προτού είναι αργά», λέει στο έγγραφο του ο Δ. Θεοδώρου, ο οποίος παράλληλα συνιστά ότι «δεν επιτρέπεται ακόμα να εκχωρούμε την «πληροφόρηση» των μελών μας στην «Αλήθεια»...

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΔΕΚ
Λεωφ. Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 23, Λευκωσία, Τ.Κ. 1064
Προς όλα τα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής
Συναγωνιστή/στρια, 3ο Ξέμα
"Συμπεριφορά και δράση του Οργανωτικού Γραμματέα Δ. Θεοδώρου και επιβολή κυρώσεων και λήψη μέτρων εναντίον του για την ανάρμοστη συμπεριφορά και δράση του".
Το θέμα γράφτηκε γι' τον σ.κ.ν. Κουσόπουλο δε τρεύκη

ΕΔΕΚ: Στο σκαμνί ο Δώρος Θεοδώρου
«ΑΠΟ ΠΡΟΧΩΡΗΜΕΝΑ ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΑ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑΣ ΠΑΣΧΕΙ Η ΚΟΡΥΦΗ»
Σύμφωνα με πληροφορίες μας από πηγή της ΕΔΕΚ, έχει βγει στην Κεντρική Επιτροπή του κόμματος μέλους της κεντρικής επιτροπής και οργανωτικού γραμματέα της ΕΔΕΚ Ο κ. Θεοδώρου είχε, όπως αποκάλυψε η «Αλήθεια» και κατόπιν λέ το κλίμα του «χαφιεδισμού» της ηθικής εξο-

οδώρου και την κλίκα του. Επέτρεψαν σ' αυτόν να μιλά ανενόχλητος για «δημοκρατικές διαδικασίες» για «αντικατοχική εξόντωση ανθρώπων» για «χαφιεδισμό και ανεξέλεγκτες υπηρεσίες πληροφοριών».

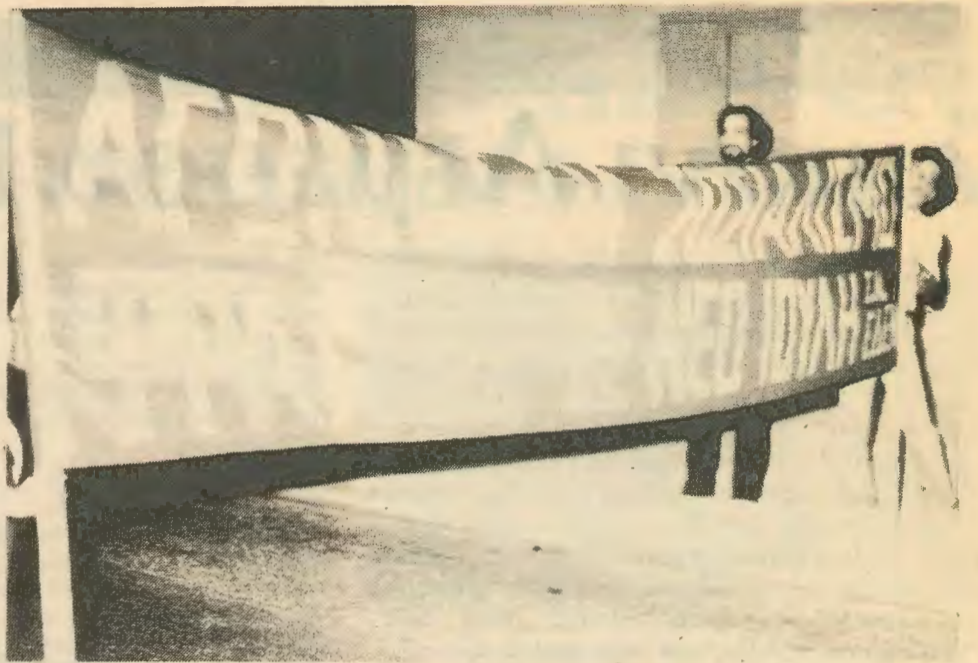
Ποιον; Αυτον που ήταν η κινητήρια δύναμη κάθε ιντρικας, κάθε αποβολής, κάθε λασπολογίας, κάθε τραμπουκισμού, κάθε κυνηγη των αριστερών από τότε που τον απέβηκε με το αλεξίπτωτο (1976) μέσα στο κόμμα και βρέθηκε αμέσως κεντρικός Οργανωτικός και Βουλευτής.

κόμματος αφήνοντας άθιχτη τη δεξιά πολιτική και τη σαθρότητα που επικρατεί.

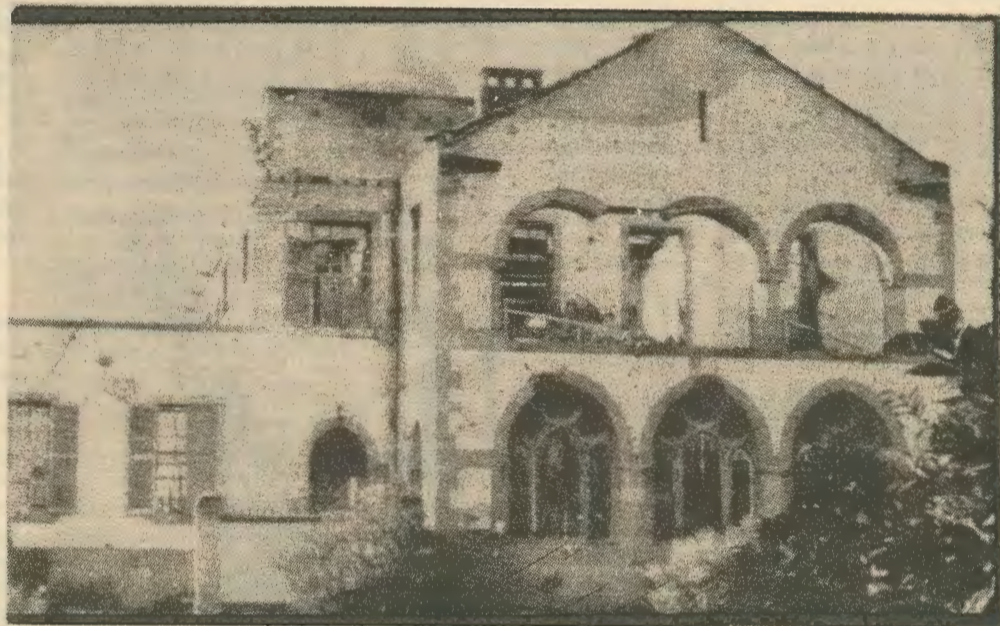
Δεν χωρεί όμως σήμερα η αδράνεια και η απογοήτευση. Οι ευθύνες όλων παλαιών για να χτιστεί αυτο το κόμμα κι όλων εναποθέτουν ακόμα τις ελπίδες τους σ' αυτό σαν μια εναλλαχτική λύση στον αγώνα για τη λευτερία και το σοσιαλισμό είναι τόσο βαρειές όσο ποτε. Δεν πρέπει, σύντροφοι, να χαριζόμαστε το κόμμα στη δεξιά ηγεσία και τους γραφειοκράτες. Ιδιαίτερα σήμερα που η συνεργασία ΕΔΕΚ-ΔΗΚΟ

ΙΟΥΛΗΣ 74

11 χρόνια μετα

Το καλοκαίρι του '74 αποτελεί τον πιο σημαντικό σταθμό στην πρόσφατη ιστορία του κυπριακού εργατικού κινήματος. Με το πραξικόπημα πρώτα και την εισβολή που ακολούθησε αμέσως μετά, οι εργαζόμενοι, Ε/Κύπριοι και Τ/Κύπριοι, πλήρωσαν με το αίμα τους και τελικά με τον βίαιο γεωγραφικό και πολιτικό διαχωρισμό την ανικανότητα της κυπριακής αστικής τάξης να λύσει το εθνικό πρόβλημα. Μια ανικανότητα που συνεχίζεται και σήμερα, 11 χρόνια μετά, να αποτελεί το μεγάλο εμπόδιο στην επανένωση των δυο κοινοτήτων της Κύπρου. Ταυτόχρονα η συνεχιζόμενη ύπαρξη του εθνικού προβλήματος αποτέλεσε το κύριο όπλο των αριστερων κομμάτων, κατόρθωσαν να κρατηθούν στην εξουσία αποπροσανατολίζοντας και καταπιέζοντας την εργατική τάξη.

Παρ' όλο που όλ' αυτά τα χρόνια στην εξουσία βρισκόταν η δεξιά είναι φανερά τα αδιέξοδα της πολιτικής των αριστερων κομμάτων. Γιατί η ως τώρα ακολουθούμενη πολιτική δεν βρισκόταν έξω από τη λογική των κομμάτων αυτών. Οι κατα καιρούς επί μέρους διαφωνίες στους χειρισμούς δεν απαλλάσσουν τις αριστερες ηγεσίες από το να είναι συνυπεύθυνοι για τη συνεχιζόμενη στασιμότητα. Κι αυτό θα ισχύει ενόσω αρνούνται να καταλάβουν πως οι αστοί στο Βορρά και στο Νότο είναι αδύνατο να βρουν οποιαδήποτε λύση που να εξυπηρετεί τα συμφέροντα των εργαζομένων.

Το χουντικό πραξικόπημα και η ιμπεριαλιστική εισβολή της Τουρκίας δεν ήταν γεγονότα που εμφανίστηκαν ξαφνικά το '74. Το εθνικό πρόβλημα αποτελεί το κύριο στοιχείο της κυπριακής πολιτικής ζωής για δεκαετίες. Στην περίοδο πριν από το '60 εμφανίζονταν σαν αντιαποικιακός αγώνας για την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. Στην περίοδο 60-74 σαν σύγκρουση ανάμεσα στις δυο κοινότητες και καταπίεση της Τ/Κυπριακής μειοψηφίας από τους Ε/Κύπριους. Στην περίοδο μετά το '74 πήρε τη μορφή της εισβολής και της διχοτόμησης.

καθυστερημένη εμφάνιση της Τ/Κ αστικής τάξης έτει-

νε να την εξαφανίσει μπροστά στην ολοκληρωτική κυριαρχία του Ε/Κ κεφαλαίου. Οι δυο κοινότητες έρμαιο στα χέρια των πιο εθνικιστικών στοιχείων σπρώχθηκαν σε διαμάχες. Η σύγκρουση στο πολιτικό επίπεδο, με τον έντονα εθνικιστικό χαρακτήρα που πήρε, αποτελούσε αντανάκλαση της σύγκρουσης στην οικονομική βάση.

Η Ε/Κυπριακή ηγεσία στάθηκε εντελώς ανίκανη να ανατρέψει αυτή την πορεία. Κι αυτό παρα το γεγονός ότι η πολιτική του Μακαρίου είχε την πλήρη υποστήριξη των αριστερων κομμάτων ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ και της συντριπτικής πλειοψηφίας των κυπριακών μαζών. Αυτή η πλατεία «πατριωτική ενότητα» δεν μπόρεσε να απευθυνθεί στις μάζες των Τ/Κ και να τες κερδίσει αφαιρώντας έτσι το έδαφος κάτω από τα πόδια των Τ/Κ εθνικιστών. Δεν μπόρεσε να αντιμετω-

πίσει ούτε τους Ε/Κ φασίστες, ούτε να περάσει κάτω από τον έλεγχο της την εθνική φρουρά που ήταν το κύριο στήριγμα της ελληνικής στρατιωτικής κυβέρνησης στην Κύπρο. Κι ενώ το πραξικόπημα του Ιούλη του '74 ήταν για όλους κοινό μυστικό έπιασε τες κυπριακές μάζες στον ύπνο και εντελώς απροετοίμαστες.

Ολόκληρη η «αντιιμπεριαλιστική» πολιτική της προηγούμενης περιόδου απόδειξε τη χρεωκοπία της όταν το '74 κατάληξε σ' αυτό που στόχευε να αποτρέψει. Και δεν ήταν απλώς η πολιτική ενός ανθρώπου αλλά η πολιτική της Ε/Κ αστικής τάξης που στο πρόσωπο του Μακαρίου παρουσιαζόταν από τα αριστερα κόμματα και κυρίως από το ΑΚΕΛ σαν ο κεντρικός άξονας της συνεργασίας των «πατριωτικών δυνάμεων».

Ωστόσο και το ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ συνέχισαν αυτή

την ίδια πολιτική της ταξικής συνεργασίας και μετά το '74 - συνεργασία ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ-ΔΗΠΑ το '76, υποστήριξη του Κυπριανού στην προεδρία το '78 και μίνιμουμ πρόγραμμα ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ το '82. Τιποτα δεν έχουν διδαχθεί τα αριστερα κόμματα από την προηγούμενη ιστορική εμπειρία.

Αυτή η πολιτική είναι ο μοναδικός υπεύθυνος για την αναθάρρηση της δεξιάς. Κατάφεραν οι ηγεσίες των αριστερων κομμάτων, με την πολιτική ουράς που ακολουθούν να απαλλάξουν τη δεξιά από τες αμαρτίες του παρελθόντος και σήμερα να ετοιμάζονται τα δυο κόμματα της, ΔΗΣΥ και ΔΗΚΟ, να επιτεθούν ενωμένα ενάντια στο εργατικό κίνημα.

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ με χαρακτηριστική πολιτική μυωπία εξακολουθεί να επιμένει στο μύθο της πατριωτικής δεξιάς και της εθνικής «ενότητας όλων των πολιτικών δυνάμεων». Ακόμα 11 χρόνια στασιμότητας και αδιεξόδων στο κυπριακό δεν είναι αρκετά για ν' αλλάξει πολιτική η ηγεσία του ΑΚΕΛ.

Αυτή η ίδια γραμμή στην ουσία ακολουθείται και από την ηγεσία της ΕΔΕΚ. Η μοναδική διαφορά βρίσκεται στο γεγονός ότι πρόκειται για δυο αστικές λογικές. Η ηγεσία της ΕΔΕΚ παίρνει μια πιο σκληρή διαπραγματευτική στάση και ζητά περισσότερα ανταλλάγματα. Τα τελευταία χρόνια έχει στραφεί σ' ένα άκρατο εθνικισμό εντελώς ξένο με τες αρχές και το πρόγραμμα ενός σοσιαλιστικού κόμματος.

Αυτή την πραγματικότητα άρχισε να συνειδητοποιεί η εργατική τάξη - κι αυτό είναι φυσικό να εκφράζεται σε πρώτο στάδιο με την αδιαφορία. Ταυτόχρονα τα πρώτα οικονομικά προβλήματα και η διάθεση των αστών να τα φορτώσουν στη ράχη της εργατικής τάξης (απειλές για περικοπή τιμάρθιμου και παγοποίηση μισθών) δημιουργούν μια νέα διάσταση στες συνειδήσεις των εργαζομένων που δεν είναι διατεθειμένοι στο όνομα του εθνικού ζητήματος να γίνουν θύματα εκμετάλλευσης του χρεωκοπημένου καπιταλισμού.

Η Σοσιαλιστική Έκφραση εδώ και χρόνια προβάλλει τη σοσιαλιστική προοπτική σαν τη μόνη που μπορεί να οδηγήσει σε λύση.

Σε αντίθεση με τους αστούς οι εργαζόμενοι στο Βορρά και στο Νότο δεν έχουν τίποτα να μοιράσουν. Η λύση στο εθνικό περνά μέσα από την ενότητα των Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων. Αυτό οι αστοί δεν θα το πετύχουν ποτέ. Το σπάσιμο της συνεργασίας με την δεξιά και η υιοθέτηση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος είναι η μόνη βάση πάνω στην οποία έχουν καθήκο να κινηθούν τα αριστερα κόμματα.

Η σημασία της υιοθέτησης ενός σοσιαλιστικού προγράμματος από την αριστερα στο Βορρά και στο Νότο είναι σήμερα επιβεβλημένη από τα ίδια τα γεγονότα. Όσο δύσκολη κι αν φαίνεται σαν επιλογή είναι η μοναδική πραγμα-

Γιώργος Καψής

Όχι στην επιστράτευση

Συνέχεια από τη σελ. 1
τι θα εφαρμόσει η Δεξιά στο μέλλον.

Τα μέτρα πάρτηκαν σε μια περίοδο έντονης πολιτικής αναταραχής, αδιεξόδων, σε μια περίοδο που είδαμε τες απόπειρες συνένωσης της Δεξιάς, που κυριώτερος λόγος είναι να δημιουργήσουν μια δυνατή Δεξιά στη Κυβέρνηση για να μπορέσουν έτσι να κτυπήσουν το εργ. κίνημα, μέσα στη όλο και εντεινόμενη κρίση της οικονομίας μας.

Είναι γιαφτο που και οι βιομηχανίοι βγήκαν με δύναμη και αποφασιστικότητα και χειροκρότησαν αφτη την ενέργεια της κυβέρνησης, γιατί βλέπουν ότι έτσι προστατεύονται τα συμφέροντα τους.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών είναι απαράδεκτο να κωλυσιεργούν ακόμα. Έπρεπε, να βγάλουν κοινή ανακοίνωση που να καλούν ολόκληρη την εργατική τάξη να αντιδράσει και να καταδικάσει αφτη την ενέργεια της κυβέρνησης και όχι μόνο η ΣΕΚ να έχει βγάλε ανακοίνωση. Η ΠΕΟ - ΔΕΟΚ ακόμη προβληματίζονται. Είναι καφτο θέμα που πρέπει να ξεσηκώσει την εργ. τάξη να την εκπαιδεύσει να την προετοιμάσει για τες μάχες που έρχονται.

ΠΑΣΟΚ: το πρόγραμμα της 2ης 4ετίας

Ο Παπαντρέου στις 22 του Ιούνη, στη Βουλή, παρουσίασε τις προγραμματικές δηλώσεις της νέας κυβέρνησης-του. Απ' το 81 ίσα με σήμερα είδαμε το ΠΑΣΟΚ να ακολουθεί μια πολιτική δεξιών επιλογών που βάση τους ήταν η αρχή που διέπει τη θεωρία και πράξη κάθε ρεφορμιστή, κεντριστή η σοσιαλδημοκράτη, που είναι η διατήρηση του καπιταλιστικού συστήματος, η διαχείριση του, η ωραιοποίηση του και η πάλη για σταδιακή αλλαγή του συστήματος μέσα από το ίδιο το σύστημα. Τ' αποτελέσματα τα ζούμε και τα βλέπουμε καθημερινά. Η ξαφνική αριστερή στροφή που είχε αποτέλεσμα την τοποθέτηση του δεξιού προέδρου της δημοκρατίας στο περιθώριο της πολιτικής ζωής, που ήταν με τη σειρά του αποτέλεσμα της πίεσης της εργατικής τάξης πάνω στην πασοκική ηγεσία (συντονισμός και οργάνωση της αντίδρασης της εργατικής τάξης απ' τη μαρξιστική τάση του Πασοκ Ξεκίνημα), έδωσε νέες ελπίδες. Όμως η πασοκική κεντριστική ηγεσία δε φαίνεται να καταλαβαίνει τι ακριβώς γίνεται γύρω της. Απ' την άλλη τη φοβίζει η δύναμη της εργατικής τάξης που τη ξανάφερε στην εξουσία. Δεν ξέρει πως να τη χρησιμοποιήσει για μια ξεκάθαρη και σταθερή πορεία για σοσιαλισμό. Εξακολουθεί να παίζει το ρόλο του βάρους στη ζυγαριά ανάμεσα στις δυο εχθρικές κοινωνικές τάξεις, την αστική που περνά τα τελευταία χρόνια της ζωής της και την εργατική που μέλλει ν' αλλάξει τη ζωή της ανθρωπότητας στον πλανήτη μας.

Αφτο φαίνεται ξεκάθαρα μέσ' απ' τις προγραμματικές δηλώσεις της νέας κυβέρνησης του Παπαντρέου.

«Επιμένουμε στην εδραίωση της Εθνικής Ομοψυχίας, για να διασφαλίσουμε την εδαφική μας ακεραιότητα, να ενισχύσουμε την ασφάλεια και την αμυντική θωράκιση της χώρας. Μπορεί να διαφωνούμε και να συγκρούμαστε πολιτικά σ' όλα τ' άλλα. Πρέπει να βρούμε τον τρόπο να συμφωνήσουμε σ' αφτό».

«Η σφουρηλάτηση της στρατηγικής της Εθνικής Λαϊκής Ενότητας απαιτείται για την ολοκλήρωση της εθνικής ανεξαρτησίας και για την επίτευξη των κοινωνικών μας στόχων».

Οι δυο αντιμαχόμενες τάξεις, η αστική και η εργατική έχουν αντίθετα συμφέροντα. Η επιβίωση της αστικής τάξης και η επιβολή της δικτατορίας της στηρίζεται πάνω στην καταστροφή της εργατικής τάξης ειδικά και της κοινωνίας γενικά. Απ' την άλλη η κοινωνία για να επιβιώσει στηρίζεται στις ελπίδες της στην εργατική τάξη και τον αγώνα της για σοσιαλιστικό μετασχηματισμό. Πως είναι δυνατό να ισχυρίζεται

η κυβέρνηση του Πασοκ ότι «επιμένουμε στην εδραίωση της εθνικής ομοψυχίας κ.τ.λ»; Πάρα πέρα, στην Ελλάδα όπως συμβαίνει μ'

όλες τις χώρες που άρχισαν να μπουν σε μια καπιταλιστική αναπτυξιακή πορεία, η αστική τάξη είναι δεμένη με χιλιάδες νήματα με τον ιμπεριαλισμό, αντιδραστική απ' τη μέρα που γεννήθηκε δεν μπορεί να παλέψει μαζί με την εργατική τάξη για εθνική ανεξαρτησία. Είναι σαν να χτυπά τον εαφτό της. Αναπόφευγο λοιπόν είναι ότι ο αγώνας για εθνική ανεξαρτησία στηρίζει την εξέλιξη του πάνω στους εργαζόμενους. Και φυσικά οι εργαζόμενοι όταν αγωνίζονται για εθνική ανεξαρτησία δεν εννοούν μόνο το κλείσιμο των βάσεων, πιο ελκυστικούς όρους παραμονής στην ΕΟΚ και εθνικιστική πολιτική απέναντι στην Τουρκία που με τους τεράστιους εξοπλισμούς σημαίνει αφαιμάξη του βιοτικού επιπέδου της εργατιάς.

Σημαίνει άμεσο σταμάτημα της εξάρτησης της οικονομίας της χώρας απ' τον Ιμπεριαλισμό. Σημαίνει πρόγραμμα σοσιαλιστικό, σημαίνει ουσιαστική πάλη για σοσιαλισμό.

Στην οικονομική πολι-

Η νεολαία «θάβει» τη δεξιά στις πρόσφατες εκλογές. Για να μη ξανασηκώσει ποτε πια κεφάλι η δεξιά το ΠΑΣΟΚ πρέπει να προχωρήσει τολμηρά στο σοσιαλισμό.

τική οι βασικές προτεραιότητες μένουν οι ίδιες: «Συνέχιση της πολιτικής για την καταπολέμηση του πληθωρισμού με σταδιακή αλλά επιταχυνόμενη αποκλιμάκωση, έτσι στα τέλη της δεκάετης τετραετίας ο ετήσιος ρυθμός να γίνει μονοψήφιος». «Μείωση της ανεργίας με σκοπό τη δημιουργία συνθηκών πλήρους απασχόλησης στα τέλη της δεκαετίας».

«Σταδιακή άφηση του ποσοστού του εθνικού εισοδήματος που διατίθεται για παραγωγικές επενδύσεις και στο δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα». «Σταδιακή μείωση του ελλείμματος τρεχουσών συναλλαγών σε σχέση με το εθνικό εισόδημα ώστε να φτάσει το 3,5% στο τέλος της νέας τετραετίας». «Βάση της εισοδηματικής πολιτικής είναι η Αφτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή που αποσκοπεί στην προστασία του εισοδήματος των εργαζομένων από τον πληθωρισμό». Πάρα πέρα μιλά για άφηση της παραγωγής και παραγωγικότητας, για εκουγχρονισμό της οικονομίας για κοινωνική δικαιοσύνη κ.τ.λ. Μιλά για συνύπαρξη δημόσιου, ιδιωτικού και κοινωνικού τομέα παραμένει ελεύθερος να επιδιώξει το ανταγωνιστικό κέρδος». Ταφτόχρονα μιλά για κοινωνικοποίηση στρατηγικών τομέων της οικονομίας, για εξαγίνιση των υπερχρεωμένων επιχειρήσεων, για σύσταση εποπτικών συμβουλίων όχι κατά επιχείρηση αλλά κατά κλάδο. Πάρα πέρα εξαγγέλλει μια σειρά από κοινωνικά μέτρα που αναμφίβολα βοηθούν το ανέβασμα του βιοτικού επιπέδου.

Όλοι αφτόι οι στόχοι δεν είναι καινούργιοι. Είναι οι πάγιοι στόχοι κάθε κυβέρνησης είτε είναι δεξιά είτε είναι «σοσιαλιστική». Το ζήτημα είναι πως υλοποιούνται αφτόι οι στόχοι.

Ο καπιταλισμός σήμερα δε μπορεί να υλοποιήσει τέτοιους στόχους, ούτε ακόμα και στις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες (το παράδειγμα της Αγγλίας). Αφτό που φταίει είναι ο ίδιος ο καπιταλισμός και οι αντιφάσεις που τον χαρακτηρίζουν. Η αναρχία στην παραγωγή, οι καπιταλιστές παράγουν ότι θέλουν, όσο θέλουν κι όποτε θέλουν. Το κέρδος: οι καπιταλιστές παράγουν μόνο αν είναι σίγουροι ότι θάχουν κέρδη που συνέχεια αφξάνονται. Μισθοί και ζήτηση: οι κεφαλαιοκράτες για ν' αφξήσουν τα κέρδη τους χτυπούν τα μεροκάματα για να μειώσουν το κόστος παραγωγής, ρίχνουν εργαζόμενους στην ανεργία. Αποτέλεσμα μειώνεται η αγοραστική δύναμη και τα προϊόντα δε πουλιούνται. Επιχτείνουν τις πιστώσεις τρομαχτικά για να βοηθήσουν τις επενδύσεις, δημιουργούν μια ανάπτυξη ζήτησης που μετατρέπεται ύστερα σε πληθωρισμό.

Ο συναγωνισμός που καταστρέφει μια σειρά από αδύνατες οικονομικές μονάδες μ' όλες τις γνωστές συνθήκες. Τα εθνικά σύνορα που είναι εμπόδιο στην τάση της ενοποίησης της οικονομίας παγκόσμια. Οι λόγοι που επιβάλλουν αφτη την κατάσταση δεν μπορεί να αναφερθούν όλοι εδώ, δεν έχουν τελειωμό.

Η λύση βρίσκεται στην εφαρμογή της πολιτικής που ανατρέπει όλα τούτα. Δηλαδή την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής κάτω από άμεσο εργατικό έλεγχο που εξαφανίζει έτσι τον ανταγωνισμό. Τον κεντρικό σχεδιασμό της οικονομίας απ' τα αντιπροσωπεφτικά στρώματα των εργαζομένων που δεν αφήνει περιθώρια για αναρχία στην παραγωγή, τον προγραμματισμό της οικονομίας με στόχο την εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών ώστε να εξαλειφθούν το κέρδος και η κα-

πιταλιστική εκμετάλλευση.

Όλα τούτα σημαίνουν την καταστροφή του καπιταλισμού. Αν μια σοσιαλιστική κυβέρνηση δεν προχωρήσει αποφασιστικά σ' αφτη την πορεία θα καναντήσει έρμαιο των νόμων της κίνησης του καπιταλισμού. Τους στόχους που βάζει ο Παπαντρέου στις προγραμματικές του δηλώσεις δεν θα τους υλοποιήσει απ' τη στιγμή που διατηρούνται οι καπιταλιστικές βάσεις στην οικονομία όσο τίμιος κι αν είναι. Ας κοιτάξουμε γύρω μας για να παρακολουθήσουμε την κατάρρευση κρατών που την εποχή της καπιταλιστικής άνθισης ήταν κράτη εβημερίας ενώ τώρα αποτελούν οικίες των παλιών παχουλών εαφτων τους.

Η εργατική τάξη στην Ελλάδα σήμερα είναι πανίσχυρη. Πάρα την αλλοπρόσκληση πολιτική του Παπαντρέου, η αριστερά έδωσε τη μάχη με πολύ λίγες απώλειες — γύρω στο 2%. Η εργατική τάξη δε ζητά «λίγο Φουριε και ολίγο Σαιν Σίμον». Δεν ζητάει λίγο σοσιαλισμό εδώ, αρκετό καπιταλισμό εκεί, δώστου θυσίες για να τους πίνουν οι αστοί το αίμα. Ζητούν μια ξεκάθαρη σοσιαλιστική πορεία, ζητούν πάλη πάνω σ' ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα.

Το παραμυθάκι που ακούγεται και μας λέει για ανώριμη εργατική τάξη και αντικειμενικές συνθήκες, εκφράζει μόνο τη σύγχυση και τον φόβο των ρεφορμιστών απέναντι στη δύναμη της εργατικής τάξης.

Αλλά οι τελευταίες εκλογές έδειξαν και την ωριμότητα και την αποφασιστικότητα της ελληνικής εργατικής τάξης να προχωρήσει στο σοσιαλισμό. Η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ έχει καθήκον να στηρίκει στο εργατικό κίνημα σήμερα για να μην είναι αργά αύριο.

Γεώργιος Ζαβρός

ΙΣΠΑΝΙΑ γενική απεργία

Στην Ισπανία οι δεξιοί ηγέτες του Σοσιαλιστικού Κόμματος (PSOE) που κυβερνούν τη χώρα βρίσκονται κάτω από τρομακτικές πιέσεις από την εργατική τάξη λόγω της ανεργιακής πολιτικής που εφαρμόζει η κυβέρνηση.

Στις 4 του Ιούνη 400.000 περίπου εργάτες και συνταξιούχοι διαδήλωσαν ενάντια στα νέα Σχέδια Κοινωνικών Ασφαλίσεων που προγραμματίζει ο Πρωθυπουργός Φελίππε Γκονζάλες μέσα στα πλαίσια των «μέτρων λιτότητας».

Για πρώτη φορά από την άνοδο των Σοσιαλιστών στην κυβέρνηση μέλη της συντεχνίας UGT που ελέγχεται από το Σοσ. κόμμα διαδήλωσαν φωνάζοντας «Φελίππε, σύντροφε, μην εγκαταλείψεις τους εργάτες!»

Στις 20 του Ιούνη πραγματοποιήθηκε 24ωρη Γενική Απεργία ενάντια στην οικονομική πολιτική της κυβέρνησης που κάλεσαν οι συντεχνίες που πρόσκεινται στο κομμουνιστικό κόμμα.

4 εκατομμύρια εργάτες σ' όλοκληρη την Ισπανία παράλυσαν κυριολεκτικά κάθε οικονομική ή άλλη δραστηριότητα στη χώρα.

Σε εργοστάσια με 200 εργάτες και πάνω η επιτυχία ήταν 100%.

Οι Μαρξιστές του Σοσ. κόμματος έπαιξαν πρωταγωνιστικό ρόλο στην απεργία ιδιαίτερα στις περιοχές των Βάσκων όπου έχουν σημαντικές δυνάμεις.

Στην Αλοβα η συντεχνία που ελέγχεται από τους Μαρξιστές οργάνωσε διαδήλωση στην οποία συμμετείχαν 6.000 εργάτες (Η διαδήλωση της συντεχνίας του Κομμ. κόμματος στην ίδια περιοχή που έγινε σε συνδιασμό με την συντεχνία των εθνικιστών είχε 2.000 συμμετοχή).

Τα γεγονότα αυτά στην Ισπανία όπου το εργατικό κίνημα βρισκόταν για πολλά χρόνια σε σχετική σύγχυση κι απογοήτευση σηματοδούν μια αποφασιστική στροφή για την εργατική τάξη.

Η επαναστατικοποίηση των εργατών της Ελλάδας μετά την άνοδο του ΠΑΣΟΚ υπόσχεται να επαναληφθεί στην Ισπανία στην ίδια αν όχι μεγαλύτερη κλίμακα.

Η ΧΑΡΑΥΓΗ Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ

Εικοσι μέρες μετά τα τραγικά γεγονότα του Χέυζελ όπου 40 άτομα έχασαν τη ζωή τους σε συγκρούσεις ανάμεσα σε Άγγλους και Ιταλούς οπαδούς των Λίβερπουλ και Γιουβέντους, μια είδηση ερχόμενη από την Βουλγαρία ανάγγελλε την διάλυση των ποδοσφαιρικών ομάδων Λέφσκυ και ΤΣΕΣΕΚΑ.

στικής ηθικής αλλά δεν έχουν τίποτε το κοινό και δεν μπορούν να εμφανίζονται σε ένα πραγματικά υγιές σοσιαλιστικό σύστημα, που έχει αντικαταστήσει τον καπιταλισμό εδώ και 40 χρόνια. Η εμφάνιση αυτών των φαινομένων σε μια «σοσιαλιστική» κοινωνία όπως αυτή της Βουλγαρίας δεν μπορεί να αποδοθεί ούτε σε καπιταλιστικά κατά-

Οι βουλγαρικές αρχές διέλυσαν τις ομάδες Λέφσκυ και ΤΣΕΣΕΚΑ

ΚΑΙ ΒΑΡΙΕΣ ΤΙΜΟΡΙΕΣ ΣΕ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΕΣ, ΠΡΟΠΟΝΗΤΕΣ ΚΑΙ ΑΜΟΥΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ

Χαραυγή 24.6.85.

Την απόφαση αυτή πήραν οι βουλγαρικές αρχές εξαιτίας «των προσυννοημένων αγώνων, της διαφθορας και των εξαγορών που σημειώθηκαν και που δεν συνάδουν με τους κανόνες της σοσιαλιστικής ηθικής». Είχε προηγηθεί συνάντηση των πιο πάνω ομάδων για τον τελικό Κυπέλλου Βουλγαρίας στη διάρκεια του οποίου σημειώθηκαν εκταταμένα επεισόδια, ξυλοδαρμοί και συμπλοκές ανάμεσα στους ποδοσφαιριστές.

λοιπα αλλά ούτε και σε κοινά κοινωνικά αίτια μ' αυτά των χωρών του σημερινού καπιταλιστικού κόσμου. Έχουν τη ρίζα τους στην οικονομική βάση που σίγουρα δεν είναι καπιταλιστική αλλά στη διαδικασία μιας σχεδιασμένης ανάπτυξης έχει αποκλείσει κάθε εργατικό έλεγχο και διαχείριση.

Έτσι η ίδια η δημιουργία και η ύπαρξη μιας κάστας ανθρώπων που στο όνομα του σοσιαλισμού ανάλαβαν τη σοσιαλιστική

● Προχθές γίνανε μάρτυρες από την τηλεόραση μιας συγκλονιστικής ανθρωποφαγής με πρωταγωνιστές την αστυνομία και τους «φιλάθλους» του αγώνα Γιουβέντους-Λίβερπουλ. Μερικοί βιάστηκαν να πουν πάλι για «χούλιγκαν» και «φανατισμό». Παραβλέπουν τα πραγματικά κοινωνικά αίτια που βρίσκονται στο σάπιο καπιταλιστικό σύστημα, που θυμίζει τις τελευταίες μέρες της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, όπου μονομάχοι στις αρρένες αλληλοσκοτώνονταν προς τέρψη των αφεντικών τους. Αίσχος!

Πολύ σωστά τα λέει ο «Προλετάριος», μετά τα γεγονότα του Χέυζελ. Απέφυγε όμως να κάμει την αντίστοιχη ανάλυση για τη «βία και τη διαφθορά» στα βουλγαρικά γήπεδα.

Η αναφορά μας στην τραγωδία του Χέυζελ δεν έχει σκοπό να παραλληλίσσει και να ταυτίσει τις δυο αυτές περιπτώσεις αλλά να υπενθυμίσει τες πολυ σωστες αναφορές που γινιάν και απέδιδαν τες ευθύνες στα πραγματικά κοινωνικά αίτια που βρίσκονται στο σάπιο καπιταλιστικό σύστημα.

οικοδόμηση μακριά από τον έλεγχο των εργαζομένων, ήταν αναπόφευκτο να οδηγήσει στην παραμόρφωση και στη γραφειοκρατικοποίηση που σήμερα είναι εμπόδιο στην ίδια την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων. Αυτή είναι στην ουσία η πηγή φαινομένων όπως της σπατάλης, της διαφθορας, και της έλλειψης σοσιαλιστικής συνείδησης.

Τα οποιαδήποτε διοικητικά μέτρα όπως είναι η διάλυση ομάδων αποτελούν απλώς μπαλώματα και είναι αδύνατο να δώσουν ριζικές λύσεις. Ο νόμος δεν μπορεί ποτε να υψωθεί πάνω από την οικονομική δομή και την κοινωνική, πολιτική, πολιτιστική ανάπτυξη που εξαρτώνται απ' αυτή τη δομή.

Η Χαραυγή απέφυγε συνείδητα να εισχωρήσει βαθιά στο ζήτημα και πήγε κατευθείαν στο αποτέλεσμα που ήρθε να «πατάει» ο σοσιαλισμός. Μια τέτοια αντιμετώπιση απλώς προσφέρει κακες υπηρεσίες στην υπόθεση του σοσιαλισμού για τον οποίο τόσο ενδιαφέρεται.

Η Μεταποίηση σε κρίση το παράδειγμα της βιομηχανίας Αρχιμήδη

Η Βιομηχανία ΑΡΧΙΜΙΔΗΣ ένα από τα μεγαλύτερα εργοστάσια κατασκευής μηχανημάτων και μεταλλικών, όπως μας δήλωσε στην εφημερίδα μας ο ίδιος ο ιδιοκτήτης Τάκης Παπαβασιλείου, αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα επιβίωσης, περνα τις τελευταίες βδομάδες ζωής της.

Παρ' όλο που για περίπου τρία χρόνια έχει γίνει κάθε δυνατή προσπάθεια από μέρους της διεύθυνσης για επιβίωση της βιομηχανίας που μέχρι το 82 απορροφούσε 130 υπαλλήλους η συνέχιση της ζωής του ΑΡΧΙΜΙΔΗ φαίνεται να είναι αδύνατη. Ο κ. Παπαβασιλείου αποδίδει το όλο πρόβλημα στην τεράστια, όπως την χαρακτηρίσε, αύξηση του κόστους παραγωγής και στην έλλειψη οποιασδήποτε βοήθειας από μέρους της κρατικής μηχανής.

«Η κυβέρνηση μας εξερίζωσε από τη βιοτεχνία και μας έσπρωξε στην βιομηχανία».

Στην βιοτεχνία τα πράγματα για μας ήταν πολύ πιο ωραία διότι είχαμε λίγους υπαλλήλους απλά ναμε το χέρι και εκει που φτάναμε και ξεδοδύαμε λιγώτερα από όσα πιάναμε. Ότι και να συμβαίνει το 68 που άνοιξα βιομηχανία στη Μια Μηλιά υπήρχαν πολυ περισσότερα κίνητρα και γενική οικονομική άνοδος.

Το 1974 τα χάσαμε όλα αλλά τελικά τα καταφέραμε να σταθούμε στα πόδια μας. Εγώ όπως βλέπεις κατάφερα να ξανακτώσω βιομηχανία η οποία αποτέλεσε μια από τις μεγαλύτερες στο είδος. Το 82 ήρθε το μεγάλο ταρκαούνημα. Ενω μέχρι τότε δούλευα με 130 υπαλλήλους σε ένα σύντομο χρονικό διάστημα κατάντησα να δουλεύω με 4. Δύσκολο να το πιστέψεις κάποιος αλλά αυτή είναι η πραγματικότητα: και το πιο σημαντικό είναι ότι τα πιο πάνω δεν είναι φαινόμενο που παρουσιάζεται μόνο στη δική μου βιομηχανία.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Συνέχεια της καμπάνιας μας για την αγωνιζόμενη χιλιανη εργατική τάξη, ήταν και οι δύο κινηματογραφικές παραστάσεις στο Δάλι και την Αραδίππου.

Στο Δάλι η παράσταση έγινε στις 26/6 και ο στόχος υπερκαλύφθηκε. Μαζεύτηκαν £260.

Στην Αραδίππου η παράσταση έγινε στις 11/7 και πάλι ο στόχος υπερκαλύφθηκε. Μαζεύτηκαν £270.

Ταυτόχρονα με το μάζεμα χρημάτων γίνετο και ενημέρω-

Όλες οι βιομηχανίες τέτοιου τύπου πάσχουν από τα ίδια συπτώματα».

Σίγουρα όμως ο πιο σημαντικός λόγος για την σημερινή κρίση είναι η παντελής έλλειψη κεφαλαίου κινήσεως (επενδυτικού κεφαλαίου). Οι τράπεζες μας αρνούνται δανειοδότηση και η κυβέρνηση, παρ' όλες τις προσπάθειες τριών χρόνων, δεν δίνει εγγύηση σε μας για τραπεζική δανειοδότηση.

Προτιμούν να βοηθούν εμπόρους (εισαγωγείς προϊόντων παρόμοιων με αυτά που κατασκευάζει το ΑΡΧΙΜΙΔΗΣ) διότι από αυτούς προέρχονται οι βασικοί φόροι. Εμείς ότι πιάσουμε τα επενδύουμε».

Από χρόνια η εφημερίδα μας άρχισε να μιλά για την υπέρχουσα οικονομική κρίση και το επερχόμενο θέμα της παρά τις αντίθετες απόψεις των αστών οικονομολόγων.

Τώρα, τις προβλέψεις μας έρχονται να επιβεβαιώσουν τα ίδια τα στοιχεία. Μόνο για τους τελευταίους δυο μήνες έχουμε να μιλήσουμε για μια σειρά από προβλήματα σε διάφορους τομείς της οικονομίας όπως την τσιμεντοβιομηχανία, στην υπόδηση-ένδυση, για την κρίση στις Αερογραμμές στην ΑΗΚ και αυτή την στιγμή για το κλείσιμο του εργοστασίου ΑΡΧΙΜΙΔΗΣ που πολύ πιθανό θα ακολουθήσουν και άλλες με παρόμοια προβλήματα.

Στην αρχή ο κύριος Παπαβασιλείου είχε μιλήσει για την μεγάλη αύξηση των κρατικών υπαλλήλων που είχε σαν αποτέλεσμα την μεγάλη αύξηση των φόρων, της κωλυσιεργίας και της ανευθυνότητας. Την μη ύπαρξη βοήθειας από μέρους της κρατικής μηχανής φάνηκε να την αποδίδει, σε κάποιο βαθμό, στην ύπαρξη μεγάλης γραφειοκρατίας. Εκείνο που θα θέλαμε να πούμε είναι ότι η ύπαρξη ανευθυνου γραφειοκρατικού μηχανισμού μπορεί να εξηγήσει την ύπαρξη ανεπάρκειας και κωλυσιεργίας σε λειτουργίες της κρατικής μηχανής αλλά σίγουρα δεν μπορεί να εξηγήσει μια αλυσίδα από

γεγονότα που όλα μαζί συνθέτουν την εικόνα κρίσης.

Φαίνεται να εντοπίζει την αλήθεια με περισσότερη ακρίβεια ο κ. Παπαβασιλείου όταν λέει ότι σε ένα βαθμό η κρίση ωφείλεται στα αυξημένα κόστη παραγωγής και στην μη ύπαρξη κινήτρων και κεφαλαίου κινήσεως.

Ο κ. Παπαβασιλείου φαίνεται να αποδίδει τα πιο πάνω στο ότι απλα σήμερα η κυβέρνηση ενδιαφέρεται να βοηθήσει τις βιομηχανίες πιο λίγο, από ότι ενδιαφερόταν παλιά.

Εδώ βρίσκεται το λάθος. Αν η Κυβέρνηση μπορούσε σίγουρα θα βοηθούσε διότι η οικονομική ανάπτυξη και η σχετική ταξική ηρεμία είναι ότι την βολεύει περισσότερο.

Τα πραγματικά αίτια της κρίσης στη μεταποιητική βιομηχανία θα πρέπει να αναζητηθούν στην ίδια τη δομή και λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος και τρόπου παραγωγής με κύρια αντίθεση σήμερα την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων από τη μια και της ατομικής ιδιοκτησίας και εθνικού κράτους από την άλλη.

Αυτό που χρειάζεται για να ανακοπει αυτή η πορεία δεν είναι ούτε ημίμετρα όπως κίνητρα, περισσότερα δάνεια κ.λ.π. αλλά ούτε ευχολογία. Όπως αναφέρθηκε η ρίζα της κρίσης βρίσκεται στην ίδια τη δομή και λειτουργία του συστήματος και κατ' επέκταση στον αναρχικό τρόπο παραγωγής στη βάση του οποίου γίνονταν οι επενδύσεις.

Αρα αυτό που χρειάζεται είναι ο προγραμματισμός και σχεδιασμός της παραγωγής στο τομέα της μεταποίησης όπως και σε μια σειρά άλλους τομείς που θα δώσει τις δυνατότητες για αξιοποίηση της μοντέρνας τεχνολογίας και των οικονομικών που προσφέρει η μεγάλη παραγωγική μονάδα πράγμα που θα έχει ευνοϊκό αντίκτυπο στο να πέσουν τα κόστη και να αυξηθεί η ανταγωνιστική ικανότητα των προϊόντων μας.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

Έγινε στις 6 Ιουλίου στο κέντρον «Κύπρος Τάβερν» στην Αγλαντζια ο χορός της εφημερίδας μας για την πόλη Λευκωσίας. Μέσα σε συντροφικό περιβάλλον και μεγάλο κέφι η διασκέδαση κράτησε μέχρι το πρωί. Ο χορός αυτός ήταν συνέχεια της μεγάλης παράδοσης που έχει δημιουργήσει η Σ. Έκφραση με τους χόρους της. Οι χόροι μας γίνονται για δύο λόγους. Πρώτο, για διασκέδαση και συναναστροφή των μελών και υποστηρικτών της Α.Π. και δεύτερο, για να μαζέψουμε χρήματα για την παρα πέρα διάδοση των μαρξιστικών ιδεών. Πετύχαμε και στους δύο στόχους. Ο οικονομικός στόχος των 2 χιλ-λίρων πιά-

στηκε και είναι πάρα πολυ χρήσιμα τα χρήματα αυτά για να καλύψουμε επίγουσες ανάγκες της οργάνωσης.

Η Σ. Έκφραση ευχαριστες όσους παραβρέθηκαν συνέβαλαν με οποιοδήποτε τρόπο στην επιτυχία του χορού.

Από την κλήρωση του λαχείου εξακολουθούν να παραμένουν αζήτητα δώρα που κερδίζουν οι πιο κάτω αριθμοί: 599, 523, 2607, 2354, 1530, 919, 758, 1900, 3719, 3704, 3627, 1542, 4472, 864, 1161, 120, 2374, 903, 909, 3718, 3688, 4382, 3320, 1063, 3087, 2393, 1453.

Ζητείστε τα απο το τηλ. 461553

στηκε και είναι πάρα πολυ χρήσιμα τα χρήματα αυτά για να καλύψουμε επίγουσες ανάγκες της οργάνωσης.

Ζητείστε τα απο το τηλ. 461553

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

τα προβλήματα και οι συνταγες των αστών

Η Παγκόσμια οικονομική ανάκαμψη του 83, 84 γέμισε με ελπίδες τους αστούς και αισιοδοξία, για το μέλλον του καπιταλιστικού τους συστήματος.

Όπως όμως πρόβλεπαν οι μαρξιστές αυτή η ανάκαμψη θα ήταν αναιμική και σύντομη, που πολύ γρήγορα θα ακολουθείτο από νέα ύφεση με ακόμα πιο μεγάλα προβλήματα και συνέπειες, όπου ακόμα και τη περίοδο της άνθισης η Ευρώπη μετρούσε 19 Εκατομμύρια ανέργους και με εκατοντάδες εκατ. ανέργους στο τρίτο κόσμο.

Σήμερα ο καπιταλισμός σε διεθνή κλίμακα μπήκε ήδη ξανά σε νέα ύφεση, όπου αναγκάζεται να καταστρέψει παραγωγικές δυνάμεις, για να αντιμετωπίσει τη κρίση, σαν ένα σύμπτωμα της σήψης του συστήματος που βρίσκεται σε καταρρευση. Οι ρυθμοί ανάπτυξης που δίνονται για την οικονομία των ΗΠΑ (το τι συμβαίνει σ' αυτή τη χώρα έχει άμεση αντανάκλαση στις υπόλοιπες βιομηχανικές χώρες και σε ολόκληρο το κόσμο) είναι 3% για το 85 σε σχέση με 6,8% το 84!

Οι τεράστιες κινητοποιήσεις της εργατικής τάξης που είδαμε τη τελευταία περίοδο και στις ίδιες τις βιομηχανικές χώρες της Ευρώπης δεν ήταν τίποτα άλλο παρα αντανάκλαση των αντικειμενικών συνθηκών οι οποίες σπρώχνουν στην αλλαγή της συνείδησης του εργατικού κινήματος.

Σε πολύ πιο παλιές εκδόσεις της εφημερίδας μας, προβλέπαμε ότι αργά ή γρήγορα, η διεθνής κρίση θα πλήξει και τη Κυπριακή οικονομία, που δεν θα μπορεί να αποφεύγει συνεχώς τις επιπτώσεις της, όπως είδαμε να συμβαίνει τα τελευταία χρόνια για πολλούς και κύρια τυχαίους παράγοντες και όχι σίγουρα στη βάση μια υγιούς οικονομικής βάσης.

«Η κρίση που υποβόσκει και θα βρει γρήγορα την έκφραση της μέσα από μια έκρηξη του πληθωρισμού, στασιμότητα στην παραγωγή και αύξηση της ανεργίας έχει τα αίτια στην ίδια την δομή και λειτουργία του συστήματος. Η κρίση θα συνεχίσει να βαθαίνει παρα τις περιόδους αναιμικής ανάπτυξης που θα της διαδέχονται περίοδοι υφέσεως.

Η παραδοσιακή εξάρτηση από τις εισαγωγές (πετρέλαιο, πρώτες ύλες, κεφαλαιουχικά αγαθά, τρόφιμα) οι άσχημες προοπτικές για τις εξαγωγές που οφείλονται στην διαρθρωτική κρίση της Βιομηχανίας και της γεωργίας, σε συνδυασμό με την τάση παραπέρα αύξησης του δημοσίου χρέους προμηνύουν ένα πολύ σκοτεινό μέλλον.

Αποτέλεσμα όλων αυτών είναι ότι αύριον θα καλείται ο εργαζόμενος λαός να πληρώσει:

- με βαριές φορολογίες
  - μ' αποτομή πτώση του βιοτικού του επιπέδου
  - με ανεργία
  - με μειωμένες κοινωνικές παροχές
- Σοσιαλιστική Έκφραση - Απρίλης 83».

Η κατάσταση της οικονομίας και οι αδυναμίες των αστών

Το 84 παρα το ότι η Κυπριακή οικονομία πέτυχε ρυθμούς ανάπτυξης γύρω στο 6,5% εντούτοις ωρισμένα μεγέθη είχαν αρνητικές εξελίξεις όπως: Άνοδος του ρυθμού πληθωρισμού, αύξηση στο έλλειμμα τρεχουσών συναλλαγών, αύξηση του εξωτερικού χρέους, (έχει φτάσει τα 600 εκατ. -προβλέπεται να φτάσει το 1 δισ. σε 5 χρόνια), διατήρηση του δημοσιονομικού ελλείμματος σε ψηλά επίπεδα και έλλειμμα εμπορικού ισοζυγίου 418 εκατ. Για το 85 ο ρυθμός ανάπτυξης προβλέπεται να κυμάνθει στο 3-3,5% με συνεπικολούθα, αύξηση της ανεργίας και του ρυθμού αύξησης του πληθωρισμού.

β) καθεστώς λιτότητας και περισυλλογής στη διαχείριση των κρατικών δαπανών.

γ) περιορισμούς στην εισαγωγή διαφόρων εμπορευμάτων για προστασία της ντόπιας παραγωγής.

δ) καταπολέμηση της φοροδιαφυγής και φοροαποφυγής.

Στην ουσία με τα δυο πρώτα μέτρα η ΠΕΟ εισηγείται κτύπημα του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων με παροχή του μισθού τους ή ακόμα με περιορισμό των κοινωνικών παροχών.

Σ' ότι αφορά το προστατευτισμό πρέπει να πούμε ότι αν αυτός εφαρμοστεί από όλες τις χώρες, πάνω σε «παγκόσμιο επίπεδο, αφού όλες επιθυμούν κάτι τέτοιο λόγω των προβλημάτων που όλες οι χώρες αντιμετωπίζουν, τότε θα είχε καταστροφικές συνέπειες χειρότερες ακόμα και από εκείνες που είχαμε στο μεγάλο κραχ του 1929-30.

Το ίδιο σε μεγάλο βαθμό ανέφικτη είναι και η φορολογία του ιδιωτικού ιδίως μεγάλου κεφαλαίου όπου η προθυμία του για επενδύσεις εξαρτάται από το μέγεθος και έκταση των φοροαπαλλαγών που θα του υποσχεθούν.

Αδυνατεί η ΠΕΟ να δει (ή μήπως εθελοτυφλεί;) αυτό που η ίδια η Τράπεζα Κύπρου επισημαίνει στη μελέτη-της, ότι για τη χαμηλή απόδοση των κεφαλαίων φταίνει:

α) Το μικρό μέγεθος της μέσης παραγωγικής μονάδας η οποία δεν μπορεί να ωφεληθεί από τις οικονομίες που προσφέρει η μεγάλη παραγωγική μονάδα με μοντέρνα τεχνολογία κ.τ.λ.

β) Από το ότι το μεγαλύτερο μέρος των επενδύσεων πάνε σε μη παραγωγικούς τομείς (αλλά σε παρασιτικούς και κερδοσκοπικούς τομείς).

γ) Στην ανεπάρκεια επενδύσεων στον μεταποικτικό τομέα όπου τα περιθώρια για βελτίωση της παραγωγικότητας είναι μεγαλύτερα.

Φυσικά η Τράπεζα Κύπρου σαν ένα μέρος του κεφαλαιοκρατικού μας κόσμου δεν μπορεί να προχωρήσει παραπέρα και να βγάλει τα σωστά συμπεράσματα στο ποιοι φταίνει για τις πιο πάνω αδυναμίες και τι πρέπει να γίνει για να ξεπεραστούν.

Αυτό συμβαίνει γιατί η βασική ρίζα του προβλήματος βρίσκεται στην ίδια τη λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος και τρόπου παραγωγής, όπου το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας και τα προσωπικά συμφέροντα, των επιμέρους καπιταλιστών, καθλώνουν την βιομηχανία στις διαστάσεις που έχει σήμερα: της μικρής, παραγωγικής μονάδας, η οποία αδυνατεί η κάθε μια από μόνη της να εκμεταλλευτεί και αξιοποιήσει τη τεράστια τεχνολογία που υπάρχει σήμερα (πράγμα που αδυνατούν να κάνουν ακόμα και οι καπιταλιστές της δύσης με πολύ πιο μεγάλα κεφάλαια).

Αυτό είναι στην ουσία που συμβαίνει σε μια σειρά από τομείς της οικονομίας μας, οι οποίοι, κατατεμαχισμένοι σε μικρές μονάδες, ο ένας μετά τον άλλο αρχίζουν να αντιμετωπίζουν προβλήματα αδυνα-

τώντας να αντεπεξέλθουν του συναγωνισμού του ξένου κεφαλαίου (διεθνούς ανταγωνισμού) λαμβανόμενης και σαν δεδομένης της πολύ μικρής εσωτερικής αγοράς (ιδιαίτερα μετά την ανοικοδόμηση). Το βασικό συμπέρασμα που μπορεί να βγει από τις πιο πάνω διαπιστώσεις είναι ότι για να ξεπεραστούν τα αδιέξοδα και κρίση στην οποία έχει μπει η οικονομία μας, χρειάζεται ο κεντρικός σχεδιασμός και προγραμματισμός της παραγωγής σε μια σειρά από σημαντικούς τομείς της οικονομίας, για να μπορέσουν να αξιοποιηθούν όλα τα ωφέληματα που αναφέρονται.

Φυσικά σε μια τέτοια πορεία δεν πρόκειται να προχωρήσουν οι καπιταλιστές, που σε τέτοια περίπτωση θα τους φέρνει σε σύγκρουση με τα προσωπικά τους συμφέροντα, αφού θα προϋποθέτει πρώτα και κύρια τη κοινωνικοποίηση (κρατικοποίηση με άμεσο εργατικό έλεγχο) των σημαντικών τομέων της οικονομίας, για να μπορέσει να σχεδιαστεί και προγραμματιστεί.

Το εργατικό κίνημα μπορεί να δώσει τη διέξοδο

Αυτοί που δεν έχουν τίποτα να χάσουν αλλά να κερδίσουν αφάνταστα είναι οι εργαζόμενοι που αργά η γρήγορα, θα κινηθούν πρώτα και κύρια για να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις που ήδη άρχισαν να εξαπολύουν οι αστοί για να φορτώσουν τα βάρη της δικής τους αδυναμίας πάνω στο εργατικό κίνημα.

Σε δεύτερο στάδιο συνειδητοποιώντας το εργατικό κίνημα τα πλήρη αδιέξοδα και αδυναμίες του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής αναγκαστικά πλέον θα κινηθεί για να βάλει στο περιθώριο τους αστούς και το σύστημα τους, προχωρώντας και παίρνοντας αυτά τα μέτρα που οι αστοί αδυνατούν σήμερα να πάρουν, διότι τους εμποδίζουν τα καπιταλιστικά τους συμφέροντα.

Σ' αυτή τη πορεία σοβαρές ευθύνες φέρουν οι συνδικαλιστικές οργανώσεις (κύρια η ΠΕΟ) και τα Αριστερά κόμματα οι ηγεσίες των οποίων πρέπει να πάψουν να αναζητούν λύσεις μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού, ενός συστήματος που έχει εξαντλήσει τα περιθώρια ανάπτυξης του.

Οι ηγεσίες των οργανώσεων της εργατικής τάξης έχουν σήμερα το καθήκον να δώσουν τη σωστή καθοδήγηση και προοπτικές στο εργατικό κίνημα.

Αυτό σημαίνει πρώτα από όλα ιδεολογική και οργανωτική προετοιμασία των μαζών, για να αντιμετωπίσουν τις μάχες που έρχονται, αρνούμενοι να παίζουν στο μέλλον το παιχνίδι του εθνικισμού, που οι αστοί προσπαθούν να επιβάλουν, ριχόντας όλο και περισσότερο βάρος στο ταξικό χαρακτήρα των προβλημάτων. (συμπεριλαμβανομένου και του

εθνικού). Το πρώτο και πιο σημαντικό βήμα σ' αυτό τον αγώνα της εργατικής τάξης θα αποτελέσει η σύμπληξη ενός ενιαίου μετώπου της Αριστερας (ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ) στη βάση ενός Σοσιαλιστικού προγράμματος για διεκδίκηση της εξουσίας. Αυτή θα είναι και η μοναδική απάντηση στα σχέδια της δεξιάς για

ενοποίηση (που πρέπει να την δούμε σαν αντανάκλαση της οικονομικής κρίσης) με κύριο στόχο το κτύπημα του εργατικού κινήματος, πράγμα που αδυνατούσε να κάνει η μέχρι σήμερα αδύναμη και ασταθής κυβέρνηση Κυπριανού.

ΜΑΖΟΣ

ΑΥΞΑΝΕΤΑΙ Η ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗΣ

Αυξάνει από αυτή την έκδοση η τιμή της εφημερίδας μας κατά 5 σεντ και έτσι θα πωλείται τώρα στην τιμή των 20 σεντ.

Η Σοσιαλιστική Έκφραση για χρόνια τώρα κρατούσε σταθερή την τιμή της. Σήμερα όμως είναι αναγκασμένη να ακολουθήσει τις άλλες εφημερίδες μετά από αρκετή καθυστέρηση.

Είμαστε βέβαιοι πως οι αναγνώστες μας θα κατανοήσουν την αύξηση αυτή και θα συνεχίσουν να υποστηρίζουν και να διαδίδουν τις ιδέες της Σοσιαλιστικής Έκφρασης.

Η Συντακτική Επιτροπή

αγοραζετε τη σοσιαλιστική έκφραση

σοσιαλιστική έκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Έγκωμη Λευκωσία
τηλ. 461553
Επαρχιακά γραφεία:
Λ/σος: 51040
Λ/κα: 53583
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:
Για ένα χρόνο, 12 φύλλα
Εσωτερικό: £4.00
Εξωτερικό:
Ευρώπη: £6.00
Αμερική: £8.00
Αυστραλία: £10.00